

[Hove Sørensen]

ce mellem kvalitetsvarer og kødvarer med mere fedt og vand. Og for forbrugeren er markedet uoverskueligt.

Det er der enighed om i Forbrugerrådet og i organisationen Danske Slagterier. Begge parter ønsker skarpere regler om minimumskrav til kvalitet end den frivillighed, miljøminister Chr. Christensen . . . har lagt op til i en redegørelse . . .«

Det må vi da sige vi er enige med dem i.

Men ellers stritter industrien jo imod med næb og kløer, og ministerens holdning er blot et udtryk for regeringens almindelige holdning til erhvervslivet og dens tro på, at alt, hvad der kommer fra den side, er godt. Vi er ikke enige. Vi mener ikke, at industrien tager specielle samfundshensyn, og synes heller ikke, det er særlig mærkværdigt. Det er ikke dens opgave, det er vores opgave her i huset.

Hvis jeg endnu en gang må henvise til den nævnte Kvartifem-udsendelse med miljøministeren, så siger han, at det, vi må sige til dansk industri, er, at vi ikke længere kan blive ved med at regne med, at afsætningen skal bygge på de sammensætninger, vi har i dag, når vi ved, at de er så farlige for folkesundheden. Det er lige præcis det, vi mener, og jeg vil spørge ministeren, om han i løbet af januar vil fremsætte et lovforslag for de områder, redegørelsen vedrører, hvis det i dag viser sig, at der er et flertal for en sådan lovgivning.

Ministeren udtrykker bekymring for eksportmulighederne. Vi deler ikke den bekymring. Vi mener tværtimod, at en lovgivning kan sætte skub i en hårdt tiltrængt produktudvikling i levnedsmiddelindustrien, og her er vi da enige med fiskeriministeren, der til Landsbladet har udtalt, at der er brug for en produktudvikling inden for levnedsmiddelområdet, hvis vi også skal klare os i fremtiden.

Her i landet er der et stadig stærkere kæv om sundere fødevarer, og vi ser da ingen grund til, at det ikke også skulle være gældende hos forbrugerne i de lande, vi eksporterer til. Industrien må naturligvis have en rimelig frist, en rimelig frist både for forbrugerne og for industrien, men det må være os herinde, der lægger rammerne i kraft af lovgivningen.

Som afslutning vil jeg citere et par punkter mere fra den tidligere nævnte radioudsen-

dels, og når jeg så flittigt citerer fra den, er det, fordi jeg mener, at jeg ikke kan sige det bedre, end ministeren selv gør, når han bl.a. siger:

». . . for det kan jo ikke hjælpe, at man indlægger folk på hospitalerne og opererer dem for disse sygdomme, som de har fået af velfærdssamfundets madplan. Så kan det jo blive sådan, at så samler vi i virkeligheden sammen til næste operation, og det er jo stik modsat det, man egentlig skulle gøre.«

Det var lidt om institutionskosten, og så vil jeg slutte af med at citere et andet punkt:

»Vi kan ikke i det lange løb tro, at det er noget, der kan gavne dansk landbrug, hvis vi producerer varer, der slår halvdelen af menneskene ihjel i løbet af en vis årrække.«
(Munterhed).

Det kan vi være enige om. Det er i hvert fald ikke på den måde, vi skaber flere arbejdspladser.

Grethe Kindberg Jørgensen (CD):

Jeg vil først takke ministeren for redegørelsen, og derefter vil jeg sige, at vi i CD ser noget positivt i redegørelsen. Jeg synes, ministeren kommer vidt omkring. Det, der nok er mest væsentligt for os, er, at vi synes, der findes en balance mellem industri og forbruger på området her. De implicerede parter og organisationerne, som redegørelsen vedrører, har jo været hørt, og at der er forskellige opfattelser af tingene, er klart; det er der næsten altid.

Hele problematikken omkring farve- og aromastoffer, tilsætningsstofferne, har fra forbrugerorganisationernes side være ønsket rejst. Organisationerne har fundet, at disse også burde undgås i vore dagligvarer. Disse stoffer er unødvendige og vildledende, siger organisationerne, men her må jeg nok sige, at jeg mener som ministeren, at der nok på området mere er tale om en holdning end om et sundhedsmæssigt synspunkt. Allerede i dag er de ernæringsmæssigt vigtigste basislevnedsmidler jo fri for farve- og aromastoffer. Der sker en regulering af disse stoffer via en positivliste, således at der finder en begrænset anvendelse sted af aromastoffer i nogle af vore levnedsmidler.

Hertil kommer så, at der allerede i dag i en række basislevnedsmidler ikke anvendes